

Elias - Bilang Labintatlo

Apatnapu't anim

Jeff Pippenger

2023-10-19

Sa naunang artikulo, iniaayon natin si Elias sa kasaysayan mula 1798 hanggang 1844. Sa paraang simboliko, pumasok si Elias sa kasaysayang iyon nang ibinangon si William Miller upang ipahayag ang unang mensahe ng anghel. Ang balo sa Sarepta ay kumakatawan sa isang tapat na iglesia na nangangalap ng dalawang patpat, o dalawang bansa na magiging isang bansa noong Oktubre 22, 1844.

At sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Narito, kukunin ko ang mga anak ni Israel mula sa gitna ng mga bansa, saan man sila naparoon, at titipunin ko sila sa bawat panig, at dadalhin ko sila sa kanilang sariling lupain. At gagawin ko silang isang bansa sa lupain, sa mga bundok ng Israel; at isang hari ang magiging hari sa kanilang lahat; at hindi na sila magiging dalawang bansa, ni mahahati pa sila kailanman sa dalawang kaharian. Ni hindi na nila dadungisan ang kanilang sarili sa kanilang mga diyus-diyusan, ni sa kanilang mga karumaldumal na bagay, ni sa alinman sa kanilang mga pagsalangsang; kundi ililigtas ko sila mula sa lahat ng kanilang mga pook na tinatahanan, na doon sila nagkasala, at lilitasin ko sila; kaya't sila'y magiging aking bayan, at ako'y magiging kanilang Diyos. At si David na aking lingkod ay magiging hari sa kanila; at silang lahat ay magkakaroon ng iisang pastol. Lalakad din sila sa aking mga kahatulan, at iingatan ang aking mga palatuntunan, at isasagawa ang mga iyon. At tatahan sila sa lupain na ibinigay ko kay Jacob na aking lingkod, na tinirhan ng inyong mga magulang; at tatahan sila roon, sila, at ang kanilang mga anak, at ang mga anak ng kanilang mga anak, magpakailanman; at si David na aking lingkod ay magiging kanilang prinsipal magpakailanman. Bukod dito, gagawa ako sa kanila ng tipan ng kapayapaan; ito'y magiging tipang walang hanggan sa kanila; at itatag ko sila at pararamihin ko sila, at ilalagay ko ang aking santuwaryo sa gitna nila magpakailanman. At ang aking tabernakulo ay sasakanila rin; oo, ako'y magiging kanilang Diyos, at sila'y magiging aking bayan. At makikilala ng mga bansa na ako, ang Panginoon, ang nagpapabanal sa Israel, kapag ang aking santuwaryo ay nasa gitna nila magpakailanman. Ezekiel 37:21-28.

May ilang pagpapalang tinukoy ni Ezekiel na ipinangako sa dalawang patpat, na siyang dalawang bansang nagiging iisang bansa. Magsisimula tayo sa pagsasaalang-alang sa apat sa mga pagpapalang iyon na tinukoy ni Sister White bilang apat na “pagparito,” na pawang natupad nang sabay-sabay noong ika-22 ng Oktubre, 1844.

Ang pagdating ni Cristo, bilang ating Dakilang Saserdote, sa Kabanal-banatang Dako para sa paglilinis ng santuwaryo, na ipinakikita sa Daniel 8:14; ang pagdating ng Anak ng Tao sa Matanda sa mga Araw, gaya ng iniharap sa Daniel 7:13; at ang pagdating ng Panginoon sa Kanyang templo, na ipinanghula ni Malakias, ay mga paglalarawan ng iisang pangyayari; at ito rin ay kinakatawan ng pagdating ng lalaking ikakasal sa kasalan, na inilarawan ni Cristo sa talinghaga ng sampung dalaga, sa Mateo 25. *The Great Controversy*, 426.

Ang unang “pagparito” na tinutukoy ni Sister White ay ang pagparito ng mataas na saserdote para sa “paglilinis ng santuwaryo,” na magaganap sa katapusan ng dalawang libo’t tatlong daang taon. Ang talatang iyon ang nagbibigay ng sagot sa tanong sa Daniel walo, talatang labintatlo, na nagtatanong, “Hanggang kailan ang pangitain hinggil sa araw-araw na hain, at sa pagsalansang na nagdudulot ng pagkatiwangwang, upang ibigay ang santuwaryo at ang hukbo upang yurakan?” Tinutukoy ng talatang labing-apat na ang paglilinis ng santuwaryo ay magsisimula sa katapusan ng dalawang libo’t tatlong daang taon. Sinasabi ni Ezekiel na kukunin ng Diyos “ang mga anak ni Israel mula sa gitna ng mga bansa, saan man sila naparoon, at titipunin Niya sila sa bawat panig, ... at ang bansang natipon ay hindi na magpapakadumi pa sa kanilang sarili” sapagkat “lilinisin ko sila: kaya’t sila’y magiging aking bayan, at ako’y magiging kanilang Diyos.”

Noong Oktubre 22, 1844, ang ikalawang “pagparito” na tinukoy ni Sister White ay ang kaganapan ng Daniel kabanata pito, talatang labintatlo, na nagsasaad na ang Anak ng tao ay darating sa Matanda sa mga Araw upang tumanggap ng isang kaharian. Sinasabi ni Ezekiel na gagawin ng Diyos silang “isang bansa sa lupain, sa mga bundok ng Israel; at isang hari ang magiging hari nila sa kanilang lahat.” Inilalarawan ni Ezekiel si Cristo bilang hari sa pangalang “David,” nang sabihin niya na “Si David na aking lingkod ang magiging hari sa kanila.” Tinutukoy din niya na si Cristo, bilang si David, ang magiging “iisa nilang pastol” at na ang Kanyang “lingkod na si David” ay “magiging prinsipal nila magpakailanman.” Ang isang hari, ayon sa kahulugan, ay kailangang may pamagat bilang hari, at kailangan din niya ng isang sakop na pamamahalaan at ng mga mamamayan ng kanyang kaharian. Kung walang mga mamamayan, walang kaharian.

Nakita ko sa mga pangitain sa gabi, at narito, may isang tulad sa Anak ng tao na dumating na kasama ng mga alapaap ng langit; at lumapit siya sa Matanda sa mga Araw, at dinala nila siya na malapit sa harap niya. At ibinigay sa kaniya ang kapamahalaan, ang kaluwalhatian, at ang kaharian, upang ang lahat ng mga bayan, mga bansa, at mga wika ay maglingkod sa kaniya: ang kaniyang kapamahalaan ay isang walang hanggang kapamahalaan, na hindi lilipas, at ang kaniyang kaharian, yaong hindi mawawasak. Daniel 7:13, 14.

Ang ikatlong "pagparito" na tinukoy ni Sister White ay yaong nang si Cristo, bilang "sugo ng tipan," ay biglang pumarito sa Kanyang templo upang dalisayin ang mga anak ni Levi. Sinasabi ni Ezekiel na si Cristo "ay lilinisin sila: kaya sila'y magiging aking bayan, at ako'y magiging kanilang Diyos," at na "bukod dito" Siya'y gagawa ng "isang tipan ng kapayapaan sa kanila," na "magiging isang tipang walang hanggan." Matutupad ang tipan kapag "ilalagay" ng Diyos ang Kanyang "santuwaryo sa gitna nila," at na "malalaman ng mga bansa na ako, ang Panginoon, ay nagpapabanal sa Israel, kapag ang aking santuwaryo ay nasa gitna nila."

Narito, aking susuguin ang aking sugo, at ihahanda niya ang daan sa harap ko; at ang Panginoon na inyong hinahanap ay biglang darating sa kaniyang templo, ang Sugo ng Tipan, na inyong kinalulugdan; narito, siya’y darating, sabi ng Panginoon ng mga hukbo. Ngunit sino ang makatatagal sa araw ng kaniyang pagdating? at sino ang makakatayo kapag siya’y nahayag? sapagkat siya’y gaya ng apoy ng tagapadalisyay, at gaya ng sabon ng mga tagapagpaputi. At siya’y uupo na parang tagapadalisyay at tagapaglinis ng pilak; at kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at lilinisin sila na gaya ng ginto at pilak, upang sila’y

maghandog sa Panginoon ng handog sa katuwiran. Kung magkagayo'y ang handog ni Juda at ng Jerusalem ay magiging kalugud-lugod sa Panginoon, gaya ng sa mga unang araw, at gaya ng sa mga taong una. Malakias 3:1-4.

Ang sugong naghanda ng daan para kay Cristo, ang "sugo ng tipan" sa kasaysayan mula 1798 hanggang 1844, ay si Elias, na kinatawan ni William Miller. Nang biglang dumating si Cristo sa Kanyang templo, Kanyang dinalisay ang "mga anak ni Levi" na gaya ng "apoy ng tagadalisay."

Ang isa pang "pagdating" na natupad noong Oktubre 22, 1844, ay ang pagdating ng kasintahang-lalaki. Makalawang tinukoy ni Ezekiel na ang bansang tinipon mula sa dalawang patpat ay magiging bayan ng Diyos, at na Siya'y magiging kanilang Diyos. Ito ay naisakatuparan sa pamamagitan ng kasal. Noong Oktubre 22, 1844, ang apat na propesiyang natupad, na tinutukoy ni Kapatid na White, ay pawang natukoy sa pamamagitan ng patotoo ng dalawang patpat ni Ezekiel.

Si Elias ay kumakatawan sa mensaherong naghahanda ng daan para sa Mensahero ng Tipan. Kinilala ni Cristo si Juan Bautista bilang ang mensaherong naghanda ng daan para sa Kaniyang unang pagparito. Kinilala ni Sister White si William Miller bilang si Elias, at inihanda ni Miller ang daan para sa pagdating ni Cristo bilang ang "Dakilang Saserdote," ang "Anak ng Tao," ang "Mensahero ng Tipan," at ang "Lalaking Ikakasal."

Pagkaraan ng tatlo't kalahating taon, si Elias ay nagmula sa Sarepta, na doo'y siya'y nanuluyan kasama ng balo at ng anak nito, at inutusan niya si Ahab na ipatawag ang buong Israel sa Bundok Karmelo. Sinasabi ni Ezekiel na malalaman ng mga Hentil na ang Diyos ay Diyos, kapag inilagay Niya ang Kaniyang santuwaryo sa kalagitnaan ng bansang natipon mula sa dalawang patpat. Sa Bundok Karmelo, sinabi ni Elias sa Israel na pumili kung ang Diyos ba ang Diyos o si Baal ang Diyos, ngunit inilagay niya ang tanong sa balangkas hindi lamang ng kung sino ang tunay na Diyos, kundi pati ng kung sino ang tunay na propeta.

At lumapit si Elias sa buong bayan at nagsabi: Hanggang kailan kayo magdadalawang-isip sa pagitan ng dalawang paninindigan? Kung ang Panginoon ay Diyos, sumunod kayo sa kanya; ngunit kung si Baal, kay Baal kayo sumunod. At hindi siya sinagot ng bayan ni isang salita. Pagkatapos ay sinabi ni Elias sa bayan, Ako, ako lamang, ang natitirang propeta ng Panginoon; ngunit ang mga propeta ni Baal ay apat na raan at limampung lalaki. Unang Hari 18:21, 22.

Nang bumaba ang apoy mula sa langit at tinupok ang handog ni Elias, nalaman ng buong Israel, kabilang si Ahab, na ang Diyos ni Elias ay ang Diyos. Ang pagbaba ng apoy sa Bundok Karmel ay palatandaan ng panahon kung kailan inilagay ng Diyos ang Kanyang santuwaryo sa gitna ng bansang binubuo ng dalawang patpat. Ipinakita ng himala ng apoy sa Bundok Karmel na ang Diyos ay Siya ngang Diyos, at si Baal ay isang huwad na diyos.

Ang himala sa Sarepta, nang si Elias ay nag-unat ng kaniyang sarili sa ibabaw ng patay na anak ng balo nang makaitlo, ay nagpatunay sa kaniya na si Elias ay isang tao ng Diyos, at ang himala sa Karmelo ay nagpamalas din ng gayon. Hindi lamang pinatunayan ng apoy sa Karmelo na ang Diyos ay Diyos, kundi ipinamalas din nito na si Elias ay tunay na propeta ng Diyos, kaiba sa mga

propeta ni Baal at sa mga propeta ng mga kakahuyan. Sa kasaysayan ng 1840 hanggang 1844, si Miller at ang mga Millerita ay napatunayang mga tunay na propeta, kaiba sa mga huwad na propeta ng apostatang Protestantismo, na sa mismong kasaysayang iyon ay ipinamalas nila na sila ang mga anak na babae ni Jezebel.

Ang pangyayari kay Elias sa Karmelo ay kumakatawan sa gawaing pagtukoy sa tunay na sungay ng Protestantismo, sapagkat ang ikaanim na kaharian sa hula ng Biblia, ang halimaw na mula sa lupa sa Apocalipsis labing-tatlo, ay may isang sungay ng Protestantismo at isang sungay ng Republikanismo, at noong 1798 ay bagong nagsimula ang kaniyang paghahari. Noong 1798, sa katapusan ng tatlo at kalahating taon ng paghahari ni Jezebel, si Elias ay nagmula sa Sarepta upang malinaw na itangi kung aling iglesia ang siyang sungay ng Protestantismo sa halimaw na mula sa lupa.

Ang balo ng Sarepta ay naglalakbay mula sa kasaysayan ng Tiatira tungo sa kasalan, kung saan aalisin ang kaniyang pagkabalo. Ang kaniyang muling nabuhay na anak ay kumakatawan sa mga pinatay ni Jezebel sa loob ng tatlo't kalahating taon ng tagtuyot. Ang dalawang patpat na kaniyang tinitipon upang magsiga ay ang dalawang sambahayan ng literal na Israel na titipunin upang maging isang bansa, at ang bansang iyon ay ang espirituwal na Israel. Gagamitin ng balo ang dalawang patpat upang magpaningas ng apoy, na naganap sa Karmelo at noong Oktubre 22, 1844, nang dalisayin ng sugo ng tipan ang mga anak ni Levi sa pamamagitan ng "apoy ng tagapagdalisyay."

Ang apoy ay sagisag ng pagbubuhos ng Espiritu ng Diyos, na naganap sa Carmel at sa Midnight Cry na umabot sa rurok noong Oktubre 22, 1844.

At nang ganap nang sumapit ang araw ng Pentecostes, silang lahat ay may isang diwa at nagkakatipon sa isang dako. At biglang may dumating na isang tunog mula sa langit na gaya ng humahagibis na malakas na hangin, at napuno nito ang buong bahay na kinaroroonan nila, na sila'y nakaupo. At nagpakita sa kanila ang mga dilang gaya ng apoy na nahahati, at lumapag ito sa bawat isa sa kanila. At silang lahat ay napuspos ng Espiritu Santo, at nagsimulang magsalita sa ibang mga wika, ayon sa ibinigay sa kanila ng Espiritu na kanilang bibigkasin. Mga Gawa 2:1-4.

Ang pagbubuhos ng Espiritu ay sumasagisag sa pagpapahayag ng isang mensahe, at ang balo ay magpapaningas ng apoy upang siya'y makapaghanda ng pagkaing kaniyang kakainin, na siyang mensahe.

At naparoon ako sa anghel, at sinabi ko sa kaniya, Ibigay mo sa akin ang munting aklat. At sinabi niya sa akin, Kunin mo ito, at kainin mo; at papaitin nito ang iyong tiyan, ngunit sa iyong bibig ay magiging matamis na gaya ng pulot. At kinuha ko ang munting aklat mula sa kamay ng anghel, at kinain ko ito; at sa aking bibig ay matamis na gaya ng pulot; at pagkakain ko nito, ang aking tiyan ay naging mapait. Apocalipsis 10:9, 10.

Ang mensaheng kaagad na ipinahayag ni Ahab kay Jezebel ay na ang Diyos ni Elijah ang tunay na Diyos, sapagkat katatapos lamang niyang masaksihan ang pagsagot ng Diyos ni Elijah sa pamamagitan ng apoy. Ang mensaheng kaagad na nabuksan noong Oktubre 22, 1844 ay ang

mensahe ng ikatlong anghel. Sa alinmang kaso, ang mensaheng inihatid ni Ahab, o ang mensahe ng ikatlong anghel, ay nagpapaalab ng poot ni Jezebel.

Ngunit ang mga balitang mula sa silangan at mula sa hilaga ay magbibigay-ligalig sa kanya; kaya't siya'y lalabas na may matinding poot upang magwasak at lubos na puksain ang marami. Daniel 11:44.

Ang “mga balitang mula sa silangan at hilaga” ni Daniel ay kumakatawan sa mensaheng nagpapagalit sa hari ng hilagaan, na si Jezebel, at siya ang nagpapasimula ng pangwakas na pag-uusig sa kasaysayan ng sanlibutan. Ang mensaheng iyon ay isinagisag ng pabalita ni Ahab kay Jezebel, at ng pagdating ng mensahe ng ikatlong anghel sa pagbubukas ng paghuhukom noong 1844.

At isinaysay ni Ahab kay Jezebel ang lahat ng ginawa ni Elias, pati kung paanong pinaslang niya sa tabak ang lahat ng mga propeta. Nang magkagayo'y nagsugo si Jezebel ng isang sugo kay Elias, na sinasabi, Gayon nawa ang gawin sa akin ng mga diyos, at higit pa, kung hindi ko gawing gaya ng buhay ng isa sa kanila ang iyong buhay bukas sa ganitong oras. 1 Hari 19:1, 2.

Si Elias, bilang isang simbolo, ay kinakatawan ng panahong nasa ilang mula 538 hanggang 1798. Pagkatapos, noong 1798, si Elias ay lumitaw sa kasaysayan bilang si William Miller. Noong 1844, si Elias ay tumatawag na bumaba mula sa langit ang apoy ng Sigaw sa Hatinggabi. Pagkatapos, noong 1863, si Elias at ang kaniyang mensahe ay itinakwil. Ang kaniyang mensahe ay ang mensahe ni Moises hinggil sa "pitong ulit," na kinakatawan din ng mensahe ng dalawang kahoy ni Ezekiel. Ang pagtitipon ng dalawang kahoy sa pagtatapos ng kanilang pagkakalat ay siyang mensahe ng balo ng Sarepta, at tinipon niya ang dalawang kahoy bago maghanda ng pagkain.

Ayon kina James at Ellen White, ang Adbentismong Millerita ay naging Adbentismong Laodiceano noong 1856, at nang pagkaraan ay tinanggihan nila noong 1863 ang mensahe ni Elias hinggil sa “pitong ulit” ni Moises, inalis nila ang kakayahang lohikal na maunawaan ang paglago ng kaalaman hinggil sa “pitong ulit” na nilayon ng Diyos na ipalitaw noong 1856 (sa pamamagitan ng walong hindi natapos na artikulo ni Hiram Edson). Napilitan sila ng lohika na simulang buwagin ang saligang sistema ng mga katotohanang inakay ng mga anghel si William Miller upang tipunin. Ang unang “bato” na natuklasan ni Miller ay ang batong-panulukang ikatitiod ng Adbentismong Laodiceano sa buong kasaysayan nito. Ang pagtatakwil sa unang batong iyon ng katotohanan ang nagbunga ng pagkabulag ng Laodicea, isang sintomas na maaaring malunasan, ngunit bihirang pagsikapan.

Ang paglilinis ng templo na nagsimula noong Oktubre 22, 1844, ay sumaklaw sa paglilinis ng “hukbo” na nayurakan kasama ng santuwaryo sa Daniel 8:13. Ang hukbong ito ay kinakatawan ng “dalawang patpat” na tinipon ng balo ng Zarephath bilang panggatong. Ang dalawang patpat ay ang dalawang sambahayan ng literal na sinaunang Israel. Ang literal na Efraim at Juda ay tipunin upang maging isang espirituwal na bansa, at dadalisayin ng sugo ng tipan sa pagbubukas ng paghatol. Ang dalawang bansang iyon ang “hukbo” na nayurakan.

Ang pangako ni Ezekiel ay na kukunin ng Diyos “ang mga anak ni Israel mula sa gitna ng mga Hentil, saan man sila naparoon”, at “titipunin sila” “at dadalhin sila sa kanilang sariling lupain.” Ang lupain ng literal na Israel ay ang maluwalhating lupain, o ang Lupang Pangako, o ang Juda. Noong 1798, ang espirituwal na maluwalhating lupain ay ang lupain ng halimaw sa lupa na may dalawang sungay na binanggit sa Apocalipsis labing-tatlo.

Noong araw na itinaas ko ang aking kamay sa kanila, upang ilabas sila mula sa lupain ng Egipto tungo sa isang lupaing aking siniyasat para sa kanila, na umaapaw sa gatas at pulot, na siyang kaluwalhatian ng lahat ng lupain. . . . Gayunma’y itinaas ko rin ang aking kamay sa kanila sa ilang, na hindi ko sila ipapasok sa lupaing ibinigay ko sa kanila, na umaapaw sa gatas at pulot, na siyang kaluwalhatian ng lahat ng lupain. Ezekiel 20:6, 15.

Ang dalawang literal na sambahayan ng Israel ay nanirahan sa lupain na siyang “kaluwalhatian ng lahat ng lupain,” ang lupain na “umaagos” ng “gatas at pulot.” Nang ang dalawang literal na sambahayan ng Israel ay tinipon na maging espirituwal na Israel, sila’y pinangakuang ilalagay sa kanilang sariling lupain. Ang espirituwal na “maluwalhating lupain” ay ang dako kung saan, sa panahon ng paghahari ng halimaw na mula sa lupa, matatagpuan ang kilusan ng mga Millerite sa pasimula at ang kilusan ng sandaang apatnapu’t apat na libo sa wakas. Ang kilusang kumakatawan sa sandaang apatnapu’t apat na libo ay maitatayo lamang sa lupain ng halimaw na mula sa lupa. Anumang kilusan na nag-aangking ito ang kilusan ng ikatlong anghel mula sa alinmang ibang lupain ay huwad, sapagkat ang Alpha at Omega ay laging inilalarawan ang wakas sa pamamagitan ng pasimula.

Ang walang kapantayang mga habag at mga pagpapala ng Diyos ay ibinuhos sa ating bansa; ito’y naging lupain ng kalayaan, at naging kaluwalhatian ng buong daigdig. Ngunit sa halip na magbalik ng pasasalamat sa Diyos, sa halip na parangalan ang Diyos at ang kaniyang kautusan, ang mga nagpapakilalang Kristiyano ng Amerika ay napaalsa ng pagmamataas, kasakiman, at sariling kasapatan. . . .

Dumating na ang panahon na ang kahatulan ay nabuwal sa mga lansangan, at ang katarungan ay hindi makapasok, at ang umiiwas sa kasamaan ay nagiging biktima. Ngunit ang bisig ng Panginoon ay hindi maikli upang hindi makapagligtas, at ang kaniyang pakinig ay hindi mabigat upang hindi makarinig. Ang bayan ng Estados Unidos ay naging bayang kinatangi; ngunit kapag kanilang pinaghihigpitan ang kalayaang pangrelihiyon, isinusuko ang Protestantismo, at nagbibigay-katigan sa Papismo, mapupuno ang takal ng kanilang pagkakasala, at ang 'pambansang apostasiya' ay itatala sa mga aklat sa langit. Ang ibubunga ng apostasyang ito ay pambansang pagkawasak. Review and Herald, Mayo 2, 1893.

Tinutukoy ng Daniel kabanata 8, talata 13 at 14, ang pagyurak sa kapuwa santuwaryo at hukbo. Ang hukbo ay ang dalawang sambahayan ng literal na Israel. Ang Jerusalem ay niyurakan sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung taon ng Madilim na Panahon.

At ibinigay sa akin ang isang tambo na tulad ng isang pamalo; at ang anghel ay tumayo at nagsabi, Tumindig ka, at sukatin mo ang templo ng Diyos, at ang dambana, at ang mga sumasamba doon. Ngunit ang looban na nasa labas ng templo ay iwan mo, at huwag mo itong sukatin; sapagkat ibinigay iyon sa mga Hentil; at yuyurakan nila ang banal na lunsod sa loob

ng apatnapu't dalawang buwan. Pahayag 11:1, 2.

Sa kabanata labing-isa ng Apocalipsis, si Juan ay inutusan na sukatin hindi lamang ang templo, kundi pati “ang mga sumasamba roon.” Sa pananaw ng propesiya, si Juan ay itinakda sa petsang ika-22 ng Oktubre, 1844, nang siya’y inutusan na sukatin ang templo at ang mga sumasamba roon.

At kinuha ko ang munting aklat mula sa kamay ng anghel, at kinain ko ito; at sa aking bibig ay matamis na gaya ng pulot; at pagkakain ko nito, pumait ang aking tiyan. Apocalipsis 10:10.

Sa kabanata sampu, talatang sampu ng Apocalipsis, isinagisag ni Juan ang mapait na kabiguan ng Oktubre 22, 1844, at siya’y agad na inutusan sukatin kapwa ang santuwaryo at ang hukbo. Ang paksa ng tanong sa Daniel walo, talatang labintatlo, ay ang pagyurak sa kapwa santuwaryo at hukbo. Ipinabatid sa atin ni Juan na ang “mga Hentil” ay “yuyurak” sa “banal na lunsod” sa loob ng “apatnapu’t dalawang buwan.” Ang apatnapu’t dalawang buwan ay ang tatlo’t kalahating taon ni Elias. Ito ang Panahon ng Kadiliman mula 538 hanggang 1798. Nasa pananaw na propetiko noong Oktubre 22, 1844, si Juan ay inutusan iwan ang looban at “huwag mo itong sukatin; sapagkat ibinigay ito sa mga Hentil, at ang banal na lunsod ay kanilang yuyurakan sa loob ng apatnapu’t dalawang buwan.”

Nang utusan si Juan na sukatin ang “templo, at ang dambana, at ang mga sumasamba roon,” ayon sa mga salita ng Daniel kabanata walo, talatang labintatlo, inutusan siyang sukatin ang santuwaryo at ang hukbo. Kung si Juan ay sinabihang “huwag” bilangin ang isang libo dalawang daan at animnapung taon, kung gayon ay dapat niyang sukatin mula 1798 hanggang sa kinatatayuan niya noong 1844. Mula 1798 hanggang 1844, kapag sinukat, ay kumakatawan sa apatnapu’t anim na taon. Ang pasimula ng apatnapu’t anim na taon ay noong 1798, nang natupad ang “pitong ulit” ni Moises laban sa hilagang sambahayan ng Israel. Ang wakas ng apatnapu’t anim na taon ay noong 1844, nang natupad ang “pitong ulit” ni Moises laban sa timog na sambahayan ng Israel. Ang pagsukat ni Juan ay tumutumbas sa apatnapu’t anim na taon. Ang bilang na apatnapu’t anim ay sumasagisag sa templo. Sinabi ni Jesus, “Wasakin ninyo ang templong ito, at sa tatlong araw ay ibabangon ko ito,” ngunit ang mga Judiong mapagtalo ay nagsabing ang templo ay itinayo sa loob ng apatnapu’t anim na taon.

Sumagot si Jesus at sinabi sa kanila, “Wasakin ninyo ang templong ito, at sa loob ng tatlong araw ay ibabangon ko itong muli.” Pagkatapos ay sinabi ng mga Hudyo, “Apatnapu’t anim na taon nang itinatayo ang templong ito, at itatayo mo ba itong muli sa loob ng tatlong araw?” Ngunit ang tinutukoy niya ay ang templo ng kanyang katawan. Juan 2:19–21.

Tinaglay ni Hesus ang laman ni Adan matapos ang pagkahulog ni Adan, kalakip ang lahat ng mga minanang kapinsalaan nito, upang magtakda ng halimbawa upang tayo’y makapagtagumpay gaya ng Kanyang pagtagumpay. Batay sa patotoo ng dalawang saksi, ang ituro na ang laman ni Cristo ay hindi nagtataglay ng mga minanang kapinsalaan ng apat na libong taon ng kasalanan ay pagpapalaganap ng alak ng Babilonya, sapagkat ang ituro na hindi tinanggap ni Cristo ang mga minanang kahinaang iyon ay isang pangunahing doktrina ng Katolisismo.

At bawat espiritu na hindi nagpapahayag na si Jesucristo ay naparito sa laman ay hindi sa Diyos; at ito ang espiritu ng antikristo, na inyong narinig na darating; at gayo’y nasa

sanlibutan na. 1 Juan 4:3.

Sapagkat maraming manlilinlang ang nagsilitaw sa sanlibutan, na hindi kumikilala na si Jesucristo ay naparito sa laman. Ito ang manlilinlang at ang antikristo. 2 Juan 1:7.

Ang templo ng katawan ni Cristo ay ang templo ng katawan ng bawat tao.

Si Cristo ay hindi nasa kasing-paborableng kalagayan sa tigang at mapanglaw na ilang upang tiisin ang mga tukso ni Satanas gaya ni Adan nang siya'y tinukso sa Eden. Ang Anak ng Diyos ay nagpakababa at nag-ako ng kalikasang pantao matapos na ang lahi ng tao ay maligaw sa loob ng apat na libong taon palayo sa Eden at sa kanilang orihinal na kalagayan ng kadalisayan at katuwiran. Sa mahabang mga panahon ay inukitan na ng kasalanan ang lahi ng kakila-kilabot na mga bakas; at ang pisikal, pangkaisipan, at moral na pagkasira ay nanaig sa buong sangkatauhan.

Nang sinalakay si Adan ng Manunukso sa Eden, siya'y walang dungis ng kasalanan. Siya'y nakatayo sa lakas ng kaniyang kasakdalan sa harap ng Diyos. Ang lahat ng mga sangkap at mga kapangyarihan ng kaniyang pagkatao ay magkakapantay ang pagkahubog at nasa maayos na pagkakatimbangan.

Si Cristo, sa ilang ng tukso, ay tumayo sa lugar ni Adan upang harapin at tiisin ang pagsubok na hindi natiis ni Adan. Dito, alang-alang sa makasalanan, nagtagumpay si Cristo, apat na libong taon matapos talikuran ni Adan ang liwanag ng kanyang tahanan. Sa pagkakahiwalay sa presensya ng Diyos, ang angkan ng tao ay, sa bawat sunud-sunod na salinlahi, lalong napapalayo mula sa orihinal na kadalisayan, karunungan, at kaalamang tinaglay ni Adan sa Eden. Pinasan ni Cristo ang mga kasalanan at kahinaan ng sangkatauhan ayon sa kalagayan ng mga iyon noong Siya'y pumarito sa lupa upang tulungan ang tao. Alang-alang sa sangkatauhan, taglay Niya ang mga kahinaan ng bumagsak na tao, kinailangan Niyang tiisin ang mga tukso ni Satanas sa lahat ng punto kung saan sasalakayin ang tao. Selected Messages, book 1, 267, 268.

Sa ikalawang kabanata ng Juan, si Cristo ay nagsalita tungkol sa Kanyang katawan bilang isang templo, at ang Kanyang katawan-templo ay tulad ng sa isang tao na may mga dehenerasyon bunga ng apat na libong taon ng nagkapatong-patong na kahinaan. Ang templong pantao na tinukoy ni Cristo ay binubuo ng apatnapu't anim na kromosoma. Nang umakyat si Moises sa Sinai upang tanggapin ang kautusan at ang mga tagubilin para sa pagtatayo ng templo, nanatili siya sa bundok sa loob ng apatnapu't anim na araw. Tumutukoy si Ezekiel sa paglalagay ni Cristo ng Kanyang templo sa "kalagitnaan" ng dalawang tungkod. Ang panahong mula sa pagtatapos ng pitong panahon ng kaharian sa hilaga at ng kaharian sa timog, na ipinasukat kay Juan, ay apatnapu't anim na taon, at kinakatawan nito ang "kalagitnaan" o ang yugto ng panahon sa pagitan ng 1798 at 1844. Sa mga apatnapu't anim na taong iyon, itinayo ni Jesus ang espirituwal na templo na bigla Niyang lilinis sa Kanyang pagdating bilang Sugo ng Tipan. Bilang Sugo ng Tipan, isusulat Niya ang Kanyang kautusan sa mga puso ng Kanyang bayan. Ang kautusang iyon ay kinakatawan ng dalawang tapyas na bato. Ang unang tapyas ay may apat na utos, ang ikalawang tapyas ay may anim. Kapag pinagsama, kinakatawan nila ang bilang na apatnapu't anim.

Ang pagtitipon ng espirituwal na Israel mula 1798 hanggang 1844 ay kumakatawan sa pagtitipon ng espirituwal na Israel, subalit kumakatawan din ito sa pagtatatag ng isang templo.

Sa kanya na inyong nilalapitan, na gaya ng batong buhay, bagaman itinakwil ng mga tao, gayunma'y hinirang ng Diyos at mahalaga, kayo rin, na tulad ng mga batong buhay, ay itinatayo bilang isang bahay na espirituwal, isang banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng mga haing espirituwal na katanggap-tanggap sa Diyos sa pamamagitan ni Jesucristo.

Kaya nga nasusulat din sa Kasulatan, Narito, inilalagay ko sa Sion ang isang pangunahing batong panulok, hinirang, mahalaga: at ang sumasampalataya sa kaniya'y hindi mapapahiya.

Kaya, sa inyo na sumasampalataya, siya'y mahalaga; ngunit sa mga masuwayin, ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo, siya rin ang ginawang pangulo sa panulok, at isang batong katitisan, at isang malaking batong ikatitisan, maging sa mga natitisan sa salita, sapagkat sila'y masuwayin; na sa bagay ding ito sila'y itinalaga.

Datapuwa't kayo ay isang lahing hinirang, isang maharlikang pagkasaserdote, isang bansang banal, isang bayang natatangi; upang inyong ipahayag ang mga kapurihan niya na tumawag sa inyo mula sa kadiliman tungo sa kaniyang kagila-gilalas na liwanag: Na noong una'y hindi isang bayan, datapuwa't ngayo'y bayan ng Diyos; na hindi nakatamo ng awa, datapuwa't ngayo'y nakatamo na ng awa. 1 Pedro 2:4-10.

Ang templong itinatayo mula 1798 hanggang 1844 ay may isang uri ng mga tao na "itinalaga" sa pagsuway. Ang kanilang pagsuway ay nahayag sa pamamagitan ng kanilang pagtanggap sa "pitong panahon," sa "batong panulok," sa "batong itinakwil ng mga tagapagtayo," na siyang "malaking batong pangbuwal" at "batong katitisan."

Ang uring "hirang ng Diyos" ay kinilala ang "bato" na "itinakuwil ng mga tao" bilang ang "batong buhay," at bilang ang "bato" na "hirang ng Diyos, at" "mahalaga." Ang "hirang ng Diyos," ang "lahing hirang" ay sa "nakaraang mga panahon" ay "hindi isang bayan, ngunit" pagkatapos ay magiging "bayan ng Diyos." Nang tinipon ng Diyos ang dalawang kahoy, inilabas Niya sila mula sa "mga Hentil." Sila ay magiging Kaniyang bayan nang pinag-isa Niya ang dalawang bansa bilang isa sa loob ng apatnapu't anim na taon, mula 1798 hanggang 1844.

Iisa lamang ang saligan, at ang saligang iyon ay si Jesucristo, ngunit ang "batong katitisan" na naging saligan ng kasaysayan na itinakwil ng mga masuwayin ay ang "pitong ulit" ni Moises. Noong itinakwil ang "pitong ulit" noong 1863, iyon ay pagtatakwil kay Jesucristo.

Ang paghahain ng mga kathang-isip na nagpapahiwatig na ang paglilinis ng santuwaryo na nagsimula noong Oktubre 22, 1844 ay kaganapan lamang ng propesiya ng dalawang libo't tatlong daang taon, ay nagtutukoy sa isang hungkag na santuwaryo, isang santuwaryong walang hukbo, isang kahariang walang mga mamamayan. Walang anumang layunin para sa santuwaryo na ibinigay sa pamamagitan ng inspirasyon na may higit na prayoridad kaysa sa sinabi ng Diyos na layunin ng santuwaryo.

At igagawa nila ako ng isang santuwaryo; upang ako'y manahan sa gitna nila. Exodo 25:8.

Sa Banal na Kasulatan, ang santuwaryo ng Diyos ay laging kaugnay ng Kaniyang bayan, na siyang hukbo. Ang dalawang patpat ni Ezekiel, na tinutukoy bilang dalawang bansa, ay magiging isang bansa, at ang santuwaryo ng Diyos ay magiging nasa gitna nila. Ang pagbaluktot sa tanong ng talatang labing-tatlo ng Daniel walo, upang ikubli ang tunay na itinatanong ng tanong, ay kasabay na pagtangi rin sa "isang banal" sa talatang labing-tatlo, na siyang tinanong upang sagutin ang tanong.

Nang magkagayo'y narinig ko ang isang banal na nagsasalita, at ang isa pang banal ay nagsabi sa banal na yaong nagsasalita, Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa palaging handog, at sa pagsalangsang ng pagkatiwangwang, na kapuwa ang santuario at ang hukbo ay ibinibigay upang yurakan? At sinabi niya sa akin, Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo'y malilinis ang santuario. Daniel 8:13, 14.

Ang makalangit na nilalang na tinanong ng katanungan ay tinawag na "yaong isang banal," at ang pananalita ay isinalin mula sa salitang Hebreo na "Palmoni," na ang ibig sabihin ay ang kamangha-manghang tagabilang, ang tagabilang ng mga lihim. Sa sipi na siyang pangunahing haligi at saligan ng Adbentismo, ipinakikilala ni Cristo ang Kaniyang sarili bilang ang kamangha-manghang tagabilang. Ginagawa Niya ito mismo doon kung saan Kaniyang tinutukoy ang ugnayan sa pagitan ng pinakamahabang hula ukol sa panahon sa Biblia at gayundin ng hula ukol sa dalawanlibo't tatlong-daang araw. Ang pinakamahabang hula ukol sa panahon ay ang panunumpa ni Moises, na siyang "pitong panahon" ng Levitico dalawampu't anim. Ito ang hula na tumutukoy sa pagkakapangalat at pagkaalipin ng dalawang sambahayan ng Israel, na kinikilala bilang ang "hukbo" na yuyurakan sa talatang labintatlo; samantalang sa talatang labing-apat, kinikilala naman ang hula tungkol sa pagyurak sa santuwaryo. Ang dalawang hulang ito ay natupad noong Oktubre 22, 1844, matapos tipunin ng balo ng Zarephath ang dalawang patpat para sa apoy ng sugo ng tipan.

Sa pagtangi ng Adventismo sa pinakaunang katotohanan hinggil sa panahong propetiko na ipinaunawa ng mga anghel kay William Miller, nabulag ito. Noong 1856, sa pamamagitan ng walong artikulo ni Hiram Edson, sinikap ni Palmoni na dagdagan ang liwanag hinggil sa "pitong panahon," ngunit walang naging bunga. Tinanggihan nito ang mensahe para sa Laodicea, at tinanggap ang limang malignong pagpapamalas ng Laodicea, sa gayo'y ipinakilala nito ang sarili bilang limang mangmang na dalaga.

Ang animnapu't limang taon ng Isaias kabanata pito, na tumutukoy sa 742 BK, 723 BK, at 677 BK sa pasimula nito, ay naulit sa pangwakas na kasaysayan ng 1798, 1844, at 1863. Ang pangwakas na kasaysayang iyon ay kinakatawan ng pagbubuklod ng dalawang kahoy sa Ezekiel kabanata tatlumpu't pito, at ang balo ng Sarepta (gaya ng tawag sa kaniya sa Griyego ng Bagong Tipan), ay ang kasaysayan ng pagtatatag ng Diyos ng isang tipanang ugnayan sa espirituwal na Israel sa espirituwal na Juda (ang maluwalhating lupain) sa kasaysayan ng ikaanim na kaharian ng propesiya sa Bibliya. Yamang ang kasaysayang iyon ang katapusan ng propesiya ng animnapu't limang taon, ito rin ay kumakatawan sa pasimula ng halimaw na mula sa lupa sa Apocalipsis labintatlo. Sa pasimula ng ikaanim na kaharian ng propesiya sa Bibliya, ang pagbubuklod ng dalawang kahoy ay naglalarawan ng pagtatapos ng ikaanim na kaharian ng propesiya sa Bibliya.

Ang kasaysayang iyon ay naglalaman ng isang paralelong kasaysayan ng sungay ng Protestantismo at ng sungay ng Republikanismo.

Sa pananaw-propetiko, ang kapangyarihan, ang sungay, ang bansa, ang kaharian, ang hari, o ang ulo ay mapagpapalit na mga sagisag, ayon sa konteksto kung saan ginagamit ang mga ito. Ang lahat ng mga sagisag na ito ay tumutukoy din sa dalawang patpat na kinilala ni Ezekiel bilang dalawang bansa. Sa pasimula ng propetikong kasaysayan ng halimaw sa lupa, ang sungay ng Protestantismo ay pinagsama-sama upang maging isang bansa, o isang sungay. Sa wakas ng gayon ding kasaysayan, ang Republicanong sungay ay magsasama sa sungay ng tumalikod na Protestantismo upang bumuo ng isang bansa. Ang bansang iyon ay magiging isang larawan ng halimaw sa dagat ng Apocalipsis labintatlo. Lohikal, kung tumanggi tayong makita ang patotoo ng sumpa ng pitong ulit (na ipinatupad laban sa kapwa mga sambahayan ng literal na Israel), tiyak na hindi natin mauunawaan kung paanong ang dalawang literal na sambahayan ng sinaunang Israel ay naging bansa ng espirituwal na Israel noong 1844. Kung hindi natin nakikita ang kasaysayang iyon, lubos tayong “walang kaalam-alam” tungkol sa kung paanong yaong kasaysayan sa pasimula ng Estados Unidos ay tumutukoy sa kasaysayan sa wakas, kapag inuulit ng Republicanong sungay ang proseso ng pagtitipon at ng pagsasanib na inilarawan sa pasimula sa pamamagitan ng sungay ng Protestantismo.

Patuloy nating isasaalang-alang ang mga katotohanang ito sa susunod na artikulo.